

РЕШЕНИЕ

№ 2550

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Людмила Коева**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **706** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, срещу решение № 4581/29.11.2022 г., постановено по НАХД № 9857/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 109-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 23-2200094/05.05.2022 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63в ЗАНН. Основават се съображения за неправилност на мотивите на Софийския районен съд за отмяна на наказателното постановление, поради липса на териториална компетентност на актосъставителя и на наказващия орган. В тази връзка се посочва, че издателят на наказателното постановление заема длъжността директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ и във връзка с чл. 16, ал. 4, т. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенцията „Главна инспекция по труда“ (УПИАГИТ) разполага с териториалната компетентност, вкл. и с оглед

приложената заповед на изпълнителния директор на ИАГИТ (заповед №3-0025 от 08.01.2019 г.). Сочи се, че чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ, ясно регламентира възможността на изпълнителния директор на ИАГИТ да определя териториалната компетентността на инспекторите по труда, като това не е ограничено от рамките на императивното правило на чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което отмененото наказателно постановление да се потвърди. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Заявява искане за присъждане на разноски за две инстанции.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован, представлява се от юрк.И., който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Ответникът - „ВАЙ ГРУП“ ЕООД, редовно призован, не се представлява. Чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в представения по делото писмено отговор. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23-2200094/05.05.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на „ВАЙ ГРУП“ ЕООД на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), вр.чл.415в, ал.1 от КТ, като на търговското дружество е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 100 (сто) лева за нарушение на чл. 224, ал.1, вр.чл.228, ал.3 от КТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: При извършена проверка за спазване на трудовото законодателство на 15.02.2022 г. , в обект на на контрол : павилион за пакетирани храни – [населено място], [жк], метростанция Л., помещение №16, и в периода от 21.02.2022 г. до 07.03.2022 г. и по документи в сградата на Дирекция „Инспекция на труда Софийска област“ съ седалище в [населено място], е установено, че „ВАЙ ГРУП“ ЕООД, ЕИК :205837135, в качеството си на работодател по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ, не е изплатил парично обезщетение за неизползван годишен отпуск на лицето Г. Г. Р., ЕГН [ЕГН], работила на длъжност „продавач-консултант“ в срока по чл.228, ал.3 от КТ.

Съгласно заповед №5 от 25.01.2022 г., на лицето следвало да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 4 дни в размер на 65,00 лева.

По време на проверката не са представени молби и заповеди за ползван платен годишен отпуск на Р.. Представен е фиш и ведомост за заплати за м.февруари 2022 г., от което е видно, че е начислено обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ в размер на 65,00 лева, но липсва подпис на лицето/както във фиша, така и във ведомостта/, който да удостоверява, че обезщетението е получено.

По време на проверката по документи, работодателят е представил и покана до лицето Р. за изплащане на обезщетението с дата 02.03.2022 г., но до приключване на проверката, не са представени доказателства, удостоверяващи изплащането на обезщетението за и неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение с лицето Г. Р..

При тези констатации е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 23-2200094 от 07.03.2022 г., за нарушение на чл. 224, ал.1, вр.чл.228, ал.3 от КТ на „ВАЙ ГРУП“ ЕООД, ЕИК :205837135, в присъствието на управителите на дружеството, които подписали акта без възражения или обяснения. В срока по чл. 44 от ЗАНН не са депозиран писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, на 05.05.2022 г. е издадено процесното наказателно постановление.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и наказателното постановление. Спазени са изискванията за форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да не се ограничава правото на защита на дружеството. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в обжалваното наказателно постановление. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Независимо от изложеното, Софийският районен съд е отменил обжалваното наказателно постановление с мотив, че административно-наказателното постановление изначално е протекло пред некомпетентен орган. Изхождайки от седалището и адреса на управление на санкционираното търговско дружество, а именно: [населено място], жк.М. - , [улица], [жилищен адрес] магазин 22, респ. местоизвършване на нарушението (гр. С.) , решаващият състав е обосновал извод за липса на компетентност на актосъставителя и на наказващия орган във връзка с чл. 16, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 5 от УПИАГИТ. Изрично е отбелязано, че чл. 6, ал. 2, т. 14 от Устройствения правилник дава възможност на изпълнителния директор да определи конкретен обхват и компетентност на инспекторите, но в рамките на чл. 16, ал. 2 от правилника. Подчертано е, че компетентността на директорите на ДИТ да издават наказателни постановления следва от териториалната компетентност на актосъставителя и съответно чл. 16, ал. 2 изключва териториалната компетентност на наказващия орган.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на Софийския районен съд като съобразява и следното:

Акт № 23-2200094 от 07.03.2022 г. е съставен от М. К. на длъжност инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ за нарушение на трудовото законодателство на обект: „павилион за пакетирани храни – [населено място], [жк], метростанция Л., помещение №16“. Наказателното постановление е издадено от инж.Е. А. на длъжност Директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Видно от приложената към преписката Заповед №3-0025 от 08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, в т.2 на основание чл.6, ал.2 т.14 от Устройствения правилник е разширена териториалната компетентност на служителите от ИТ-С. област, като са включени райони от Столична община, сред които и този от мястото на проверката. Според посочената разпоредба изпълнителният директор може да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда.

Съгласно чл. 7, ал. 5 от Правилника касателно разпределението на служителите съгласно приложението и във връзка с ал. 1 има централно управление и 28 териториални дирекции, сред които „Инспекция по труда“ със седалище С. и „Инспекция по труда С. област“ със седалище С..

Обосновано е прието, че чл. 6, ал. 2 т. 14 от Устройствения правилник може да се упражнява в пределите на чл. 7 и не може инспектор от „Инспекция по труда С. област“ да придобие териториална компетентност, с която разполага инспектор от другата инспекция „Инспекция по труда“ със седалище С. и която констатира нарушения на територия на С.-град, а не на С. област. В посочения смисъл е текстът на чл. 16, ал. 2 от Устройствения правилник, видно от който Дирекциите "Инспекция по труда" осъществяват дейността си на територията на съответната област. Следователно, инспекторите от дирекция „Инспекция по труда С. област“ могат да констатират нарушения само на територията на С. област, но не и на територията на С.-град.

Предвид изложеното, правилно Софийския районен съд не е зачел действието на заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които се определя териториална компетентност на ДИТ С. - област, различаваща се от определената в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. В тази връзка правилно е и позоваването на решение №5447/24.09.2021 г., постановено по адм. д. № 282021 г. по описа на Административен съд София- град, потвърдено с решение 3624/2022 г., постановено по адм. д. № 11698/2021 г. по опис на Върховния административен съд.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице касационни основания за отмяна на обжалваното решение, поради което същото следва да бъде оставено в сила. При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение в доказан размер от 500 лв., съгласно представен договор за правна помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4581/29.11.2022 г., постановено по НАХД №

9857/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 109-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „ВАЙ ГРУП“ ЕООД, ЕИК :205837135, представлявано от управителя Г. Х., разноси по делото в размер на 500 (петстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.